

Alexandru Lăzescu. Comunism și progresism

written by [Marginalia] | November 9, 2020

Cunoașterea superficială a perioadei comuniste îi împiedică pe tineri să vadă numeroasele similitudini între ceea ce s-a întâmplat atunci și ceea ce vedem astăzi în programul progresist.

Deși continuăm să vorbim mecanic în politica românească despre confruntarea Stânga – Dreapta, în care PSD și Pro România sunt plasate la Stânga și PNL, USRPlus sau PMP la dreapta, astfel de etichete sunt complet artificiale, nu au nici un fel de semnificație reală. Nici la noi, nici în altă parte, în Occident. În teorie se pleacă de la criterii de natură economică, fiscalitate, reglementări, amploarea intervenției statului în economie. Însă atunci când intrăm în detalii realizăm însă că diferențele dintre partidele politice din acest punct de vedere sunt minimale. De pildă guvernele PSD nu s-au atins de cota unică, introdusă în 2005 de Alianța D.A. și chiar au scăzut cota TVA de la 24% în 2015 la 20% în 2016, și la 19% în 2017. E adevărat PSD a jucat populist în chestiunea creșterii pensiilor, dar și guvernul liberal condus de Tăriceanu a propus dublarea salariilor din Educație. Nici unul dintre guvernele din ultimele două decenii nu a făcut demersuri reale de simplificare a legislației economice și reglementărilor stufoase în materie. În fapt, multe dintre reglementări sunt oricum impuse de la Bruxelles. După cum, nici una dintre guvernări nu a avut curajul să reformeze substanțial aparatul birocratic din administrație (o excepție a fost guvernul Boc care sub presiunea crizei economice a luat unele măsuri în acest sens).

Acum, mai ales în America, dar și în restul Occidentului, bătălia se dă în principal între **progresiști** și **conservatori**. Conservatorii apără valorile tradiționale, familia în sens clasic, prețuiesc națiunea și patriotismul, vor o imigrație controlată și privesc, cu diferite grade de ostilitate, globalizarea. Ceilalți au redefinit într-un mod radical valorile liberale tradiționale. Genul nu mai este văzut ca un dat biologic, ci ca un construct

social motiv pentru care au fost inventate zeci de „genuri”, libertatea de expresie a fost și ea redefinită și reglementată, din perspectiva conflictului dintre „opresori” și „oprimați”, registrul ideologic în care privesc mai toate raporturile din societate. În zona mai radicală, mișcări precum **Black Lives Matter** (ale cărei fondatoare au declarat deschis că au fost instruite ca activiști neo-marxiști) și **Antifa** merg mai departe, militează împotriva familiei tradiționale (compusă din tată, mamă, copii), pe care o denumesc „nucleară” și o doresc dezmembrată, împotriva proprietății private și pieței libere. Antifa este o mișcare de tip fascist care declară că luptă împotriva fascismului, paradox întâlnit frecvent în teritoriul stângii radicale. Unde, de pildă, în numele libertății de expresie se limitează libertatea de expresie. Progresiștii utilizează abil războaiele identitare pe care le alimentează pentru a crea tensiuni în societate și pentru a-și demoraliza și intimida adversarii ideologici.

Aceste curente radicale neo-marxiste au infiltrat partidele tradiționale de stânga. În Statele Unite grupul democraților socialiști a devenit extrem de influent în Partidul Democrat, în timp ce în Marea Britanie întâlnim o situație similară la Partidul Laburist, chiar dacă marginalizarea lui Corbyn a dus la un recul de moment. În alte cazuri aceste grupuri se constituie separat. Însă în toate cazurile îmbrățișează cauza „salvării planetei” care în opinia lor ar fi amenințată de schimbările climatice provocate de om și folosesc acest pretext pentru a solicita modificări radicale în societate. Pledează pentru un colectivism socialist și un alt stil de viață (renunțarea la carne, călătorii limitate la minimum etc.). Ei visează la o lume globală după acest model numai că marile puteri revizioniste, Rusia și China, dar și India sau Brazilia, sunt complet dezinteresate de o astfel de deviziune. În fapt se pregătesc să utilizeze aceste derapaje occidentale, în plan economic și social, pentru a-și impune dominația geopolitică, chiar mai repede decât se așteptau.

Pe acest val progresist neo-marxist s-a așezat și la noi USRPlus. Deocamdată de o manieră mai reținută, mai ales că din rațiuni tactice, din dorința de a se pune în antiteză cu PSD se descriu declarativ de centru-dreapta. Însă este o etichetă fără nici o legătură cu realitatea. S-a văzut asta la referendumul privitor la familie nu doar prin poziționarea de principiu, ci și prin clipurile virulente pe care le-au utilizat în campanie. S-a văzut asta și recent atunci când consilierii locali USRPlus au refuzat să jure pe Biblie. Evident, au tot dreptul să o facă, inclusiv din punct de vedere legal, însă e caraghios ca o formațiune politică care face asta să se prezinte drept una de centru-dreapta, cu excepția cazului în care denaturăm complet termenii. După cum scrie Marius Oprea într-un comentariu de pe Mediafax **„USR – PLUS și-a afișat, astfel, programul său electoral: ateismul, o lume în care cele Zece Porunci, care ghidează de fapt umanitatea și stau la temelia bunului simț ale unei societăți sunt zero, nu înseamnă nimic”**.

USRPlus se bucură de mult sprijin în zona tinerilor, mai ales a celor corporatiști, și într-o bună parte din mass media. Titlul cu litere de o șchioapă de pe prima pagină din Adevărul din 7 octombrie 2018 relata despre respingerea referendumului, **„Prezența la ură: 20,41%. Cine câștigă și cine pierde din eșecul referendumului”**, semnalizează cât se poate de explicit care

sunt simpatiile ideologice ale jurnaliștilor de la respectivul cotidian. Un prieten din America îmi spunea că probabil valul neo-marxist de acolo oricum destul de consistent și în Europa, vizibil în frazeologia lemnoasă de la Bruxelles, va ajunge și la noi în 5 ani. Poate 5 ani sunt prea puțini, însă tendința e clară. Pentru că mulți dintre cei tineri, până în 35 sau chiar 40 de ani, nu au habar de ceea ce a însemnat pe fond comunismul. Cred că a fost ceva rău fără să înțeleagă fenomenul în profunzime. Știu că în anii '80 era frig în case și că alimentele de bază și benzina erau pe cartelă, dar nu înțeleg cum și de ce s-a ajuns acolo. Nu e vina lor. La școală chestiunea a fost tratată superficial, după cum la fel de superficiale au fost și discuțiile din societate și mass media.

Așa că nu e de mirare că nu realizează că tipul de societate pe care o promovează progresiștii reprezintă, în multe privințe, o reîntoarcere în timp la era comunistă. Mai ales în etapa timpurie a comunismului promovarea în posturi de conducere, chiar admiterea în facultăți, era condiționată de „originea sănătoasă”, adică de apartenența la clasa muncitoare, dușmanii, indezirabilii, fiind burghezii sau chiaburii. Acum dușmanul este reprezentat, în America de omul alb, în special de „bărbatul alb”. Dar sunt și variații. De pildă la Harvard s-a aflat că la admitere au fost constant dezavantajați ani în șir asiaticii în dauna celor de culoare, iar un critic muzical de la New York Times cerea să se introducă cote în orchestrele simfonice și să se limiteze numărul asiaticilor. Ori, impunerea unor criterii bazate pe „cote diversitate” în dauna celor bazate pe competență este calea sigură către degradarea economică și socială. Se pierde astfel excelența în știință și în zona academică, două dintre elementele fundamentale care au făcut din Statele Unite o superputere mondială.

O altă victimă este libertatea de expresie, considerată până de curând sacrosanctă în democrațiile liberale. Nu mai este cazul. S-a ajuns la o reglementare a libertății de expresie, la „newspeak”-ul imaginat de Orwell. Se modifică definiții în dicționare, se blochează opinii, puncte de vedere, pe criterii de „ofensă”, iar sindicatul jurnaliștilor de la **New York Times** a cerut ca opiniile să fie verificate, înainte de a fi publicate, din punctul de vedere al „sensibilității”. Este exact ceea ce se făcea și în comunism și ce se face acum și în China. În România, în prima fază cenzura a operat prin instituții specializate, Direcția Presei. Ulterior a operat de o manieră chiar mai toxică cultivând auto-cenzura sub supravegherea Partidului și Securității. Rolul acestora este jucat acum în Occident de către cerberii din spațiul public, mass media, conducerile universităților, ONG-uri, care pot distruge cariere și vieți cât ai clipi. E adevărat, nu ești băgat la închisoare, dar poți fi ușor distrus profesional și demonizat public de vigilenții arhangeli ai noii „ordini culturale”. Iar în alte privințe e chiar mai rău. Totuși în comunism nimeni nu imagina zeci de genuri și nimănui nu-i dădea prin cap, așa cum face CNN, să înlocuiască cuvintele „femei” și „fete” cu „indivizi cu col uterin” ca să nu-i ofenseze pe transgenderi! Acest tip de viziune radicalizată, obsedată de construirea „omului nou” (despre asta vorbea mereu și Ceaușescu), a dus la cele mai oribile tragedii din istorie: revoluția culturală a lui Mao, genocidul din Cambodgia, perioada lui Stalin. Zeci de milioane de oameni au căzut victime „purificării ideologice”. Evident, nu este de așteptat să existe în Occident astfel de suprimări

fizice. Însă au fost deja și vor mai fi multe și umilitoare „execuții” în spațiul intelectual.

Dacă revenim la politica autohtonă atunci nu este încă clar cine va fi contraponderea conservatoare la USRPlus. În mod natural ar trebui să facă asta PMP. Dacă însă va continua să rămână într-o zonă de indecizie, acest teren va fi cu siguranță confiscat de către PSD.

text publicat în premieră în Ziarul de Iași.